

I fase 2 forudses en yderligere tilnærmelse af medlemslandenes asylprocedurer og af retningslinjerne for de besluttende myndigheders beføjelser. Det kunne for eksempel komme på tale at opstille en fælles definition af disse myndigheders uafhængige status i forhold til det politiske liv.

Der vil også skulle opnås enighed om fortolkningerne af centrale flygtningeretlige begreber såsom selve flygtningedefinitionen og opfattelsen af, hvad der forstås ved sikre tredjelands og sikre hjemlande.

Den bærende tankegang bag ønsket om fælles regler på asylområdet er, at asylansøgerne skal have den samme behandling og den samme status, lige meget hvor i EU ansøgningen indgives.

Betragter man nu arbejdet i EU vedrørende asyl og indvandring i forhold til det danske forbehold, er det vigtigt, som statsministeren også nævnte, at huske på, at forbeholdet ikke betyder, at Danmark er imod fælles regler. Forbeholdet betyder, at Danmarks deltagelse i samarbejdet på dette område hviler på et mellemstatsligt grundlag. Det er altså formen og ikke emnekredsen, der er en hindring.

Som bekendt er der en betydelig fremdrift i skabelsen af en fælles EU-politik for asyl og indvandring netop nu, og de første retsakter ligger klar. I en sådan situation er det naturligt at gøre sig klart, hvilke muligheder der er for, at Danmark kan blive tilknyttet de vedtagne retsakter, såfremt vi måtte ønske det. Her er det væsentligt at holde sig for øje, at situationen i relation til det danske forbehold på dette område er forskellig, alt efter om der er tale om en videreudbygning af Schengenreglerne eller ikke.

Er en retsakt en udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark inden 6 måneder efter vedtagelsen afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre retsaksen i sin nationale lovgivning. Derved skabes en folkeretlig forpligtelse mellem de øvrige medlemslande og Danmark. Det betyder, at Danmark ensidigt kan beslutte at tilslutte sig sådanne retsakter på mellemstatsligt grundlag.

Er der derimod ingen tale om en udbygning af Schengenreglerne, kan dansk tilslutning alene ske ved, at de øvrige EU-lande indvilger i at indgå en mellemstatslig aftale med Danmark. Dette er ikke nogen selvfølge.

Der er for regeringen ingen tvivl om, at de beslutninger, der er truffet, og som vil blive truffet, i EU på asyl- og indvandringsområdet, er af stor betydning for hele EU. Det er da også derfor, at

regeringen med fuld respekt for det danske forbehold overvejer hver enkelt sag på dette område meget nøje for at tage stilling til en eventuel dansk vedtagelse.

Sådan er det med de retsakter, der allerede er vedtaget, og sådan vil det også være med dem, der eventuelt bliver vedtaget. Men vi vil altså vente og se den enkelte vedtagelse og gå ind og så vurdere det konkrete resultat, inden vi tager stilling til, om vi mener, at Danmark skal tilsluttes eller ej.

Forhandling

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne indledningsvis takke både statsministeren og indenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslen og så sige, at det ikke kommer helt bag på mig, at ministrene var meget forsigtige i forhold til de enkelte dele af de initiativer, der arbejdes med i EU-sammenhæng.

Men ikke desto mindre må jeg sige, at jeg synes, forårets diskussioner på det her område måske netop har vist – og det har været overraskende – at toneangivende partier, som normalt er tilhængere af, at EU-reguleringen skal virke i stort set alle dele af det danske samfund, er begyndt at stille tvivl om, hvorvidt vi fra dansk side skal tilslutte os enkelte dele af en EU-flygtninge-indvandrerpolitik.

Det er nok også baggrunden for regeringens måde at tackle det her på i dag. For går vi tilbage til februar måned, så vi jo lige pludselig en meget stor diskussion udspille sig på baggrund af, at først Venstres, derefter De Konservatives og derefter Socialdemokratiets ordførere var inde på, at det da godt kunne være, at vi ikke skulle tilslutte os de her fælles regler, der ser ud til at komme på familiesammenføringsområdet, for det kunne jo skabe en anden politik end den, vi kender i dag, samtidig med at de samme partier alligevel sådan principielt set var tilhængere af, at forbeholdet helt skulle afskaffes.

Det var det, der undrede mig meget, at man på samme tid kunne sige, at man ønskede at fjerne forbeholdet – på et eller andet tidspunkt i hvert fald – men på den anden side ønskede at bruge forbeholdet i en konkret situation til at afværge nogle bestemte regler, som er på vej.

Det, der nok har været tanken fra en række partiers side indtil nu, har været, at efter at der ikke er grænsekontrol længere, bliver Danmark nok nødt til efterfølgende at tilslutte sig de en-